

Fern loved Wilbur more than anything. She loved to stroke him, to feed him, to put him to bed. Every morning, as soon as she got up, she warmed his milk, tied his bib on, and held the bottle for him. Every afternoon, when the school bus stopped in front of her house, she jumped out and ran to the kitchen to fix another bottle for him. She fed him again at suppertime, and again just before going to bed. Mrs. Arable gave him a feeding around noontime each day, when Fern was away in school. Wilbur loved his milk, and he was never happier than when Fern was warming up a bottle for him. He would stand and gaze up at her with adoring eyes. For the first few days of his life, Wilbur was allowed to live in a box near the stove in the kitchen. Then when Mrs. Arable complained, he was moved to a bigger box in the woodshed. At two weeks of age, he was moved outdoors. It was apple-blossom time, and the days were getting warmer. Mr. Arable fixed a small yard specially for Wilbur under an apple tree, and gave him a large wooden box full of straw, with a doorway cut in it so he could walk in and out as he pleased. "Won't he be cold at night?" asked Fern. "No," said her father. "You'll watch and see what he does." Carrying a bottle of milk, Fern sat down under the apple tree inside the yard. Wilbur ran to her and she held the bottle for him while he sucked. When he had finished the last drop, he grunted and walked sleepily into the box. Fern peered through the door. Wilbur was poking the straw with his snout. In a short time he had dug a tunnel in the straw. He crawled into the tunnel and disappeared from sight, completely covered with straw. Fern was enchanted. It relieved her mind to know that her baby would sleep covered up, and would stay warm.

Every morning after breakfast, Wilbur walked out to the road with Fern and waited with her till the bus came. She would wave good-bye to him, and he would stand and watch the bus until it vanished around a turn.

Fern mindennél jobban szerette Wilburt. Szerette simogatni, megetetni és lefektetni. Minden reggel, amint felkelt, megmelegítette a tejét, felkötötte az előkéjét, és odatartotta az üveget. Minden délután, amikor az iskolabusz megállt a háza előtt, kiugrott a buszból, és futott a konyhába, hogy összekészíthessen egy újabb üveg tejet Wilburnak. Megint megetette vacsoraidőben, és megint, mielőtt lefeküdt. Mrs. Arable is mindennap ebéd körül adott neki enni, amíg Fern iskolában volt. Wilbur szerette a tejét, és sose volt boldogabb, mint amikor Fern felmelegített egy üvegnyi tejet. Fel akart állni, és imádó szemekkel ránézni. Élete első néhány napjában megengedték neki, hogy a konyhában, a tűzhely mellett, egy dobozban lakjon. Amikor Mrs. Arable panaszkodott, átköltöztették egy nagyobb dobozba, a fűskamrába. Kéthetesen kiköltöztették. Almafavirágzás ideje volt, és nap mint nap egyre melegebb lett. Mr. Arable készített egy kis helyet, külön Willburnak, egy almafa alatt, és adott neki egy fadóbozt, tele szalmával és egy ajtónyílással, így akkor mehetett ki és be, amikor akart. „Nem fog fájni éjjel?” kérdezte Fern. „Nem” mondta édesapja. „Figyelj, és nézd, mit csinál.” Egy üveg tejjel a kezében Fern leült az almafa alá, a kis területen belülre. Willbur odaszaladt hozzá, és Fern tartotta az üveget, ameddig Wilbur szopta. Amikor az utolsó cseppel is végzett, Willbur morogva és álmosan bement a dobozba. Fern az ajtón keresztül bámult be. Willbur az orrával lökdöste a faleveleket. Rövid idő alatt alagutat ásott a levelekbe. Bemászott az alagútba, és eltűnt szem elől, teljesen eltakarva magát a levelekbe. Fern el volt varázsolva. Megkönnyebbítette az a tudat, hogy a kicsi fedett helyen fog aludni, a jó melegben.

Minden reggel, reggeli után, Willbur kísértelt az út széléig Fernnel, és vele várta a busz érkezését. Fern integetett neki, ő pedig állt, és nézte a buszt, amíg a busz el nem kanyarodott.

Bogár-Szabó Mihály 6.A

